

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ἔργο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 65ο - ΤΕΥΧΟΣ 702 ●
● ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2023 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Ἀνάγκη ὑψώσεως

Ἰναβάς - καταβάς - ὦν. Τρεῖς μετοχές, πού δείχνουν τίς τρεῖς διαστάσεις τοῦ Χριστοῦ. Ἐνας ἀνέβηκε στόν Οὐρανό. Ἐνας κατέβηκε ἀπό τόν Οὐρανό. Ἐνας εἶναι ὁ ὦν, ὁ ὑπάρχων πρό πάντων τῶν αἰώνων.

● Μιλáει στό *Νικόδημο* τό φαρισαῖο ὁ Χριστός στόν περίφημο ἐκεῖνο διάλογο. Τή νύκτα γίνεται ὁ διάλογος, μιά νύκτα ὀλοφώτεινη. Μιά νύκτα πού φωτίζει τή σκάλα πού κατέβηκε ὁ Χριστός ἀπό τόν οὐρανό. Μιά νύκτα πού φωτίζει τή σκάλα πού ἀνέβηκε ὁ Χριστός στόν οὐρανό. Μιά νύκτα πού φωτίζει τήν προαιώνια ὕπαρξι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τόν οὐρανόν εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὦν ἐν τῷ οὐρανῷ» (Ἰωάν. γ' 13).

● Ποίός Τόν κατέβασε; Ἡ ἀγάπη.

● Ποίός τόν ἀνέβασε; Ἡ ἀγάπη τοῦ πάθους, ἡ ἀνάγκη τῆς σωτηρίας μας, ἡ ἀθανασία τοῦ ἀνθρώπου. Τά τρία Ἄλφα: Ἀγάπη, Ἀνάγκη, Ἀθανασία.

● Γιά τήν ἀνάβασι τοῦ Χριστοῦ, πού τήν καλοῦμε Ὑψωσι, ἔχουμε τρεῖς ὑψώσεις:

● Πρώτη εἶναι ἡ ὑψωσις τοῦ Σταυροῦ. Ὑψώθηκε ὁ Σταυρός, ὄχι ὁ ἴδιος τοῦ. Ὑψώθηκε μέ τίς ἁμαρτίες ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Δέν ὑπάρχει παρόμοιο ἀνυψωτικό μηχανήμα, πού νά σηκώνη τόσο βάρος. Τό βάρος τῶν ἁμαρτημάτων μας εἶναι ἀσήκωτο. Καί ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ ἢ ὁ Χριστός τοῦ Σταυροῦ τό ἀνυψώνει αὐτό τό βάρος. «Προσηλώσας αὐτό τῷ Σταυρῷ» (Κολοσ. β' 14).

● Παραβολικά ὁ Σταυρός καί ἡ ὑψωσις τῶν ἁμαρτημάτων μας παρουσιάζεται στό Εὐαγγέλιο ἀπό τόν Χριστό μέ τό *χάλκινο φίδι*. Δαγκωμένοι ἀπό τά φίδια οἱ Ἰσραηλιτες κατά τήν πορεία τους πρὸς τήν γῆ τῆς ἐπαγγελίας:

—Κοιτάξτε ψηλά, προστάζει ο Μωυσής, στην κορφή, κοιτάξτε τό χάλκινο φίδι!

Ἄμεσως τὰ δαγκώματα ἐξαφανίζονταν.

—Κοιτάξτε ψηλά, πιστέψτε στοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τόν Σταυρό.

Ἄμεσως τό δηλητήριο καί τὰ δαγκώματα τῆς ἀμαρτίας ἐξαφανίζονται.

● Ἀλήθεια, τί ἔγινε ἐκεῖνο τό χάλκινο φίδι; Ἐργαλεῖο θαύματος ἦταν. Καί ὁμως τό ἐργαλεῖο τό ἔκαναν κλεντρολατρίας καί τό προσκυνοῦσαν καί τό θυμιάζαν. Ἐέχασαν τή Γραφή καί τούς προφήτες. Τό λείψανο προσκυνοῦσαν. Τό κατάλοιπο. Καί ἦρθε ὁ Θεός ἐξωργισμένος καί λέει στόν εὐσεβῆ βασιλιά, τόν Ἐζεκία:

—Πάρε τούς ἀνδρες σου καί σφυριά καί πηγαίνετε.

Καί πῆγαν μέ ἐντολή τοῦ Θεοῦ καί τό κοινορτοποίησαν (Δ' Βασ. ιη' 4).

● Τό θαῦμα τό ἔκανε ὁ Θεός ὄχι γιά νά λατρεύουμε τό ἐργαλεῖο του. Ἐεχνᾶμε τή σωτηρία. Κρατᾶμε τούς τύπους, τὰ σύμβολα. Ἐμᾶς δέν μᾶς ἐνδιαφέρει ἀπό τί ἦταν τό φίδι ἐκεῖνο. Μᾶς ἐνδιαφέρει τό θαῦμα τῆς θεραπείας. Δέν μᾶς ἐνδιαφέρει ἀπό τί εἶδους δέντρα ἦσαν τὰ ξύλα τοῦ Σταυροῦ. Μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ὑψωσις τοῦ Χριστοῦ στό Σταυρό.

● Περισσότερο μᾶς ἐνδιαφέρει «ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως».

● Πιό πολύ μᾶς ἐνδιαφέρει τό μυστήριον τοῦ σταυρικοῦ Πάθους.

● Πιό πολύ τό Αἷμα τοῦ Σταυροῦ.

● Ἀκόμα πιό πολύ μᾶς ἐνδιαφέρουν οἱ παγκόσμιες διαστάσεις τοῦ Σταυροῦ.

● Καί ἀκόμα περισσότερο, ὁ Σταυρός ὡς σκάλα σωτηρίας.

● «Ὑψωθῆναι δεῖ τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου» (Ἰωάν. γ' 14), λέει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος. Δεῖ! Εἶναι ἀνάγκη νά ὑψωθῆ στή δεύτερη ὑψωσί Του. Ἡ πτώσις δική μας, ἡ ὑψωσις δική Του. Ἡ κατάβασις δική Του, ἡ ἀνύψωσις δική μας. Πρέπει νά ἀνυψωθοῦμε, ν' ἀναστηθοῦμε. Νά ἡ δεύτερη ὑψωσις τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀνάστασις Του. Πρέπει νά ὑψωθῆ ὁ Ἀναμάρτητος στό Σταυρό! Πρέπει νά ὑψωθῆ ἀπό τόν θάνατο ἡ Ζωή ἡ ἀθάνατος.

● Πρέπει οἱ θνητοί ν' ἀνυψωθοῦμε μέ τό ἀνυψωτικό μηχανήμα, πού λέγεται Ἀνάστασις. «Ἀνάστησον ἡμᾶς πεσόντας τῇ ἀμαρτίᾳ ἐκτείνας τήν χεῖρά σου, Φιλάνθρωπε Κύριε...» (ἀπό τούς αἰνους δ' ἤχου). Πρέπει οἱ ἀμαρτίες τῶν πτώσεων μας νά ὑψωθοῦν μέ τό νέο μηχανήμα, πού λέγεται μετάνοια.

● «Ὑψωθῆναι δεῖ τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου» (Ἰωάν. γ' 14). Τό χῶμα δικό μας, ὁ οὐρανός δικός Του. Μᾶς ἀνυψώνει στόν οὐρανό μέ τό διαστημικό μηχανήμα, πού λέγεται Ἀνάληψις. «Συνήγειρεν ἡμᾶς καί συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» (Ἐφεσ. β' 6).

● Εἶδαμε τίς τρεῖς σκάλες καί τίς τρεῖς ὑψώσεις τοῦ Χριστοῦ γιά μᾶς. «Δεῖ ὑψωθῆναι!» Ἡ δική μας σκάλα; Καί μεῖς «δεῖ ὑψωθῆναι». Πρέπει ν' ἀνυψωθοῦμε. Πῶς; Μέ τήν πίστι στόν Χριστό. «Πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν δέν χάνεται, ἀλλ' ἔχει ζωή αἰώνια» (Ἰωάν. γ' 15).

—Ὑψωσέ μας, Κύριε, τήν πίστι. Αὔξησέ μας τούς βαθμούς τῆς ὁράσεως, πού λέγεται πίστις. Δέν βλέπω καλά μ' αὐτή τήν πίστι πού λέω ὅτι τάχα ἔχω!

—Ἐλα, μοῦ λές, Κύριε, νά σοῦ ἀνεβάσω τούς βαθμούς τῆς ὁράσεως. Νά σέ ἀνυψώσω. Νά σοῦ καθάρισω τήν

Ἑψώσις τοῦ Σταυροῦ - 14 Σεπτεμβρίου

Συμπάθεια - Ἀπάθεια

Θαυμάζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος τὴν τέχνη τοῦ Χριστοῦ (Ἐβρ. ια' 10). Ὁ Χριστός εἶναι τεχνίτης. Εἶναι καλλιτέχνης. Ὅ,τι κατασκευάζει, εἶναι ἀριστούργημα. Τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων διατηροῦνται ὠρισμένα χρόνια, ἔστω

.....
καρδιά, νά βλέπης ψηλά: «Μακάριοι οἱ καθαροί τῆ καρδία, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται» (Ματθ. ε' 8).

—Ἐλα, νά σοῦ φωτίσω τὸ νοῦ. Τυφλέ, ρωτάει ὁ Χριστός, πῶς βλέπεις πού σέ ἄγγιξα;

—Βλέπω τούς ἀνθρώπους σάν δέντρα.

—Μέ τή νέα ἐπέμβασι πού σοῦ ἔκανα, πῶς βλέπεις;

—Φωτισμένα. Τηλαυγῶς. Καθαρά (Μάρκ η' 25).

—Ἐλα νά σέ ἀνυψώσω. Νά σοῦ δώσω τὰ δύο φτερά. Μ' αὐτά θά ὑψωθῆς πολὺ ψηλά καί ἡ πίστις σου θά γίνῃ οὐρανοσκοπιο. Καί τὰ δύο φτερά εἶναι: Ἡ ταπεινοφροσύνη καί ἡ ἐλεημοσύνη.

● «Δεῖ ὑψωθῆναι». Ἔχουμε ἀνάγκη. Νά μᾶς ὑψώσῃ ὁ Χριστός ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ἀπὸ τὸ φόβο, ἀπὸ τὴν ἀμβιβολία, ἀπὸ τὴν ἀπιστία. «Πᾶς ὁ πιστεύων ἔχει ζωὴν αἰώνιον».

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Ἀεράκης

μερικούς αἰῶνες. Στὴ συνέχεια γηράσκουν. Ἔχουν πάνω τους τὴ σφραγιδα τοῦ χρόνου καί τῆς φθορᾶς. Παραμένουν ἐρείπια ἀρχαιολογικῶν θησαυρῶν. Ἄλλο ὅμως ἄθικτα καλλιτεχνήματα, καί ἄλλο ἐρείπια τοῦ παρελθόντος. Τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ ἦταν, εἶναι καί θά εἶναι αἰῶνιο καλλιτέχνημα.

● Πότε μπορεῖ ν' ἀποσπάσῃ κανεὶς τὸ βλέμμα τοῦ θαυμασμοῦ ἀπὸ τὸν Δημιουργό Χριστό; Μόνο ἂν βρεθῆ κάποιος νά κατασκευάσῃ ἓνα ἄστρο, μέ τὸ μέγεθος, τὸν ὄγκο, τὴ λάμψι τῶν ἀστέρων, νά τὸ τοποθετήσῃ στὸν οὐράνιο θόλο, νά τοῦ δώσῃ κίνησι νά περιστρέφεται γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του καί γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο.

● Ἀλλά καί ἂν ὑποθέσουμε, ὅτι θά βρεθῆ τέτοιος τεχνίτης, ἀστροδημιουργός, πού ἀπὸ τὸ μηδέν κατασκευάζει ἓνα καινούργιο ἄστρο, πρᾶγμα ἀπίθανο, καί πάλι δέν θά μειωθῆ ὁ θαυμασμός μας πρὸς τὸν Χριστό, πού εἶναι ὁ Δημιουργικὸς Λόγος (Ἰωάν. α' 2). Διότι ὁ Χριστός κατασκεύασε ὄχι ἓνα, ἀλλὰ μυριάδες, ἀναρίθμητα ἄστρα. «Πᾶς οἶκος κατασκευάζεται ὑπὸ τίνος, ὁ δὲ τὰ πάντα κατασκευάσας Θεός» (Ἐβρ. γ' 4).

● Καί ἂν ὑποθέσουμε, ὅτι βρεθῆ τεχνίτης νά κατασκευάσῃ τόσα ἄστρα, ὅσα κατασκεύασε ἀπὸ τὸ μηδέν ἡ παντοδυναμία τοῦ Χριστοῦ, πρᾶγμα ἀδύ-

νατο, και πάλι δέν θά μειωθῆ ὁ θαυμασμός γιά τόν Χριστό. Διότι ὁ Χριστός δέν κατασκεύασε **μόνο** τά ἄστρα. Ὡς τεχνίτης κατασκεύασε και ἄλλο ἔργο, **ὠραιότερο** ἀπό τά ἄστρα. Εἶναι ὁ **Σταυρός** Του. Ἄν ὁ Χριστός, ὡς δημιουργός τῶν **ἀστέρων**, εἶναι ὁ **Τεχνίτης**, ὡς δημιουργός και κατασκευαστής τοῦ Σταυροῦ, εἶναι ὁ «**Παντεχνήμων Λόγος**». Ἔτσι τόν ἀποκαλεῖ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

- Ἄν γιά τήν πρώτη δημιουργία συνεργάστηκαν κυρίως ἡ **δύναμις** και ἡ **σοφία** τοῦ Θεοῦ (Ψαλμ. 103,24), γιά τή νέα δημιουργία, προκειμένου νά στηθῆ ὁ Σταυρός, ἐπιστρατεύθηκε και ἡ **ἀγάπη** (Ἰωάν. γ' 15). Κατά τίς τρεῖς διαστάσεις τοῦ Σταυροῦ (ὕψος, πλάτος, βάθος), τρεῖς και οἱ **ιδιότητες τοῦ Θεοῦ**, πού συνεργάστηκαν, γιά νά κατασκευασθῆ ὁ Σταυρός τῆς σωτηρίας: Ἡ **σοφία**, ἡ **δύναμις**, ἡ **ἀγάπη**.

- Ἄν γιά τήν πρώτη δημιουργία ὁ Θεός Λόγος, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, χρησιμοποίησε τόν **λόγο** Του, γιά τή δεύτερη δημιουργία, γιά τόν Σταυρό τοῦ Γολγοθᾶ, χρησιμοποίησε και τό **αἷμα** Του. Ἐνας τεχνίτης δέν ἀρκεῖ νά διαθέτῃ τέχνη, δύναμι, μεράκι· πρέπει νά ἔχῃ και καλά ὕλικά. Ἡ πρώτη ὕλη γιά τή νέα δημιουργία, γιά τήν ἀναδημιουργία τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι τό δικό Του **Αἷμα**. Τεχνίτης ὁ Χριστός. Ἄν ὡς ταπεινός ἀνθρωπος ἦταν **μαραγκός** τῆς Ναζαρέτ, ὡς Θεός και Θεάνθρωπος κατασκεύασε δύο ἀπείρως καταπληκτικότερα ξυλουργικά ἔργα.

- **1.** Ὡς Θεός κατασκεύασε τή **σκάλα**, γιά νά κατεβῆ ἀπό τόν οὐρανό. Εἶναι ἡ **Παναγία Θεοτόκος**: «**Χαῖρε, κλιμαξ ἐπουράνιε, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός**».

- **2.** Ὡς Θεάνθρωπος κατασκεύασε τή σκάλα, πού ὁ ἀνθρωπος ἀνεβαίνει στόν οὐρανό. Καί ἡ σκάλα αὐτή εἶναι ὁ **Σταυρός** Του.

Συμπάθεια - ἀπάθεια

- Τί ἐκφράζει ὁ Σταυρός; Κυρίως αὐτό, πού ἀναφέρει ὁ ἀπόστολ. Παῦλος στήν πρὸς Ἑβραίους: **Συμ - πάθεια** (ἐκ τοῦ συμ - πάσχω).

- Καί μεῖς δείχνουμε συμπάθεια. Ἄλλ' ἡ **ἀνθρώπινη συμπάθεια** εἶναι κυρίως **ἀδυναμία**. Συμπαθοῦμε ὠρισμένα μόνο πρόσωπα, ἀντιπαθώντας συγχρόνως ἄλλους. Ὁ Χριστός ἔχει μόνο συμπάθεια. Δέν ἔχει **ἀντιπάθεια**. Δέν ἀποστρέφει τό βλέμμα Του ἀπό τόν ἀμαρτωλό πού μετανοεῖ.

- Ἡ δική μας συμπάθεια, ὅσο κι ἂν εἶναι εἰλικρινής, δέν μπορεῖ νά σώσῃ τόν ἄλλον. Ὁ Χριστός δέν ἔχει μόνο καθολική συμπάθεια. Εἶναι ὁ ἴδιος ἡ **λυτρωτική συμπάθεια**. Ὅλους τούς ἀμαρτωλούς ἀγαπᾷ. «**Οὐ γάρ ἔχομεν ἀρχιερέα μή δυνάμενον συμπαθεῖσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν**» (Ἑβρ. δ' 15).

- Ὁ Χριστός ἔχει συμπάθεια γιά τούς ἀνθρώπους, κυρίως διότι ἔχει **ἀπάθεια** (στέρησι παθῶν ἀμαρτωλῶν) γιά τόν ἑαυτό Του. Ὑπάρχουν δύο εἰδῶν πάθη, τά **ἀμαρτωλά** και τά **ἅγια**. Ἡ ἀμαρτία και ὁ πόνος. Ἡ ἀμαρτία εἶναι ὀδύνη, πόνος. Ὁ πόνος δέν εἶναι ἀμαρτία. Ἐμεῖς, ὡς ἀνθρωποι, ἔχομε και τά δύο, και τήν **ἀμαρτία** και τόν **πόνο**. Ὁ Χριστός, ὡς Θεάνθρωπος, ἔχει **μόνο τό ἕνα**, τόν πόνο. Δέν ἔχει ἀμαρτία. Ἐχει μόνο **ἅγια Πάθη**. Ἐμεῖς ἔχομε και **ἄγρια πάθη**. Ἐπειδή ἔχει ἀπάθεια ὡς πρὸς τήν ἀμαρτία, γι' αὐτό ἡ συμπάθειά Του εἶναι λυτρωτική. Μέ τά ἅγια Πάθη Του θεραπεύονται τά δικά μας ἄγρια πάθη. Εἶναι «**ὁ παθῶν ὑπέρ ἡμῶν και παθῶν ἐλευθερώσας ἡμᾶς**».

- Τό ἴδιο **ἐργαλεῖο** μπορεῖ νά τό ἔχῃ και ἕνας παράλυτος και ἕνας δεξιόστέχνης ὑγιής. Ὁ πρῶτος δέν μπορεῖ νά τό χρησιμοποιήσῃ. Ὁ δεύτερος φτιά-

χνει ἀριστουργήματα. Ὁ **πόνος** εἶναι τὸ ἐργαλεῖο. Σμιλεῦει ψυχές.

Ὁ Χριστὸς χρησιμοποίησε τὸ ἐργαλεῖο τοῦ πόνου, τῆς Σταυρικῆς ὀδύνης, θεραπευτικά γιὰ ὅλους τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Ἦταν «πεπειρασμένος κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα χωρὶς ἁμαρτίας» (Ἐβρ. δ' 15). Ὁ Χριστὸς μᾶς συμπαθεῖ, διότι μᾶς μοιάζει ἐκτός ἀπὸ ἕνα. Ὅμοιος, ἀλλ' ὅμως τέλειος Ἄνθρωπος. Δέν μᾶς μοιάζει καθόλου στὴν ἁμαρτία. Εἶναι ὁ ἀπόλυτα **Ἀναμάρτητος**.

Σηκώνει τὸ βαρύτερο Σταυρό

Μᾶς συμπαθεῖ ὁ Ἀναμάρτητος. **Συμπαθῶ** σημαίνει -εἶπαμε- **συμ-πάσχω**. Ὁ Χριστὸς συμπάσχει μὲ μᾶς. Μᾶλλον **ὑπερπάσχει** γιὰ μᾶς. Οἱ ἄρχοντες τοῦ κόσμου «κατεξουσιάζουν» (Ματθ. κ' 25). Ἐπιβάλλουν συνήθως μέτρα στό λαό, ὄχι στόν ἑαυτό τους.

- Φαντασθῆτε ὑπουργό οἰκονομικῶν, πού σταδιακά ν' ἀνακοινώνη:

—**Φόρους θά καταβάλλη μόνο ὅποιος πολίτης θέλει νά πληρώνη!**

—**Τὸ μεγαλύτερο φόρο θά τὸν πληρώσω ἐγώ!**

—**Σᾶς ἀπαλλάσσω ὅλους. Ἐγὼ θά πληρώσω τὸ φόρο γιὰ ὅλους σας!**

- Ἀπίθανο καὶ ὅμως γεγονός. Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ «**ὑπουργὸς τῆς θείας οἰκονομίας**». Ἡ **οἰκονομία** (ἢ ἄπειρη εὐσπλαγχία) τοῦ Θεοῦ Τὸν κατέβασε. Δέν ὑπῆρχε ἄλλο μέτρο γιὰ τὴν ἀνάκαμψι τοῦ ἀνθρώπου πού εἶχε διολισθήσει στό κακό. Ἐπρεπε νά ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Τά **οἰκονόμησε** ἔτσι ὁ Θεός, ὥστε νά ἔχουμε κοντά μας τὸν συμπαθέστερο «**ὑπουργὸ τῆς οἰκονομίας**», τὸν Χριστό, πού εἶναι ὁ Θεὸς τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀγάπης:

- Σέβεται τὴν **ἐλευθερία** τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ φόρο τοῦ Σταυροῦ δέν τὸν ἐπιβάλλει. Ὅποιος θέλει, τὸν σηκώνει.

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καὶ ἀράτω τὸν σταυρόν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθείτω μοι» (Μάρκ. γ' 34). Βεβαίως, αὐτὸς πού θέλει, αἶρει τὸν Σταυρό καὶ βρίσκει τὸ δρόμο γιὰ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ἡ θλίψις, ὁ πόνος, εἶναι ἡ στενὴ πύλη τῆς βασιλείας (Πράξ. ιδ' 22).

- Ἐνῶ δέν ὑποχρεώνει τοὺς ἀνθρώπους, ὁ ἴδιος αὐτοδεσμεύεται νά σηκώσει **Σταυρό**. Τὸν βαρύτερο τοῦ κόσμου. Μύθος εἶναι, ὅτι κάποιος **Ἄτλας** σήκωνε στοὺς ὤμους τοῦ ὅλη τῆ γῆ. Δέν εἶναι ὅμως μύθος, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς σήκωσε καὶ σηκώνει πάνω Του τὸ **βάρος** ὅλων τῶν ἀνθρώπων, τίς ἁμαρτίες ὅλης τῆς οἰκουμένης. Ὁ Χριστὸς «**τάς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται**» (Ἡσ. νέ' 4).

- Ὁ Χριστὸς **φορολόγησε** τὴν ἀγάπη Του μὲ **φόρο**, χωρὶς ὁ ἴδιος νά χρωστάη φόρο πόνου, ἀφοῦ δέν εἶχε ἁμαρτίες. Πλήρωσε γιὰ μᾶς. «**Ἐπαθεν ὑπὲρ ἡμῶν**» (Α' Πέτρ. 2,21). Ὁ **Σταυρός** Του εἶναι ἡ συγκλονιστικὴ συμπάθεια. Ὅχι, διότι ἐμεῖς Τὸν συμπαθοῦμε, ἀλλὰ διότι Ἐκεῖνος μᾶς συμπαθεῖ.

Πεῖρα τοῦ πόνου

- Ἔχουν καὶ οἱ ἄνθρωποι καθέννας κάποιον σταυρό. Ἀλλὰ δέν τὸν σηκώνουν μόνοι.

- Φαντάσου νά ἦσαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς **ὕγιεῖς** καὶ **μόνο ἐσύ νά ἦσουν ἄρρωστος**. Τί τραγικό! Νά ἦσαν ὅλοι **ἅγιοι**, καὶ μόνο ἐσύ νά σέρνης τὴν ἁμαρτία πάνω σου! Τί φορικό!

- Δέν εἶναι ὅμως ἔτσι. Ὅλοι ἔχουν **ἐμπειρία τῆς ἁμαρτίας**. Γι' αὐτὸ καὶ μποροῦν νά κατανοοῦν τὸν πόνο μας.

- Ἀπείρως περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους **μπορεῖ νά μᾶς συμπονή** ὁ Χριστὸς, ἀφοῦ Αὐτὸς μάλιστα ἔχει **πεῖρα** τοῦ πόνου. Συμπαθεῖ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, χωρὶς νά ἔχη πεῖρα τῆς

ἀμαρτίας. Ὡς πρὸς τὸν ἀνθρώπινο πόνο εἶναι «πεπειρασμένος κατὰ πάντα» (Ἐβρ. δ' 15). Ἡ συμπάθειά Του δέν εἶναι θεωρητική. Τὴν ἔδειξε κυρίως πάνω στό Σταυρό. «Καίπερ ὢν υἱός, ἔμαθεν ἀφ' ὧν ἔπαθεν» (Ἐβρ. ε' 8).

• Ὁ Ἀβραάμ εἶχε πάντοτε **ὑπακοή** στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἀλλ' ὁ Θεός τοῦ ἔβαλε καί μία **δύσκολη ἄσκησι**. Τοῦ ζήτησε νά θυσιάσῃ τὸν υἱό του, τὸν **Ἰσαάκ** (Γεν. κβ' 2). Ὁ Χριστός, ὡς Θεάνθρωπος, πάντοτε εἶχε ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Πατρός. Ἀλλ' ἦλθε καί ἡ ὥρα τῆς ἀσκήσεως. Ὁ **Σταυρός** εἶναι ἡ δυσκολώτερη **ἀσκησις ὑπακοῆς**. Ἀποδέχτηκε ὁ Χριστός αὐτὴ τὴν ἀσκησι. Δέχτηκε νά σταυρωθῇ, «γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ» (Φιλιπ. β' 8).

• Ἀλλά καί **ἀσκησις ἀγάπης** εἶναι ὁ Σταυρός. Ἄν ὁ Θεός Πατέρας, βλέποντας τὸν Υἱό Του στό Σταυρό, βεβαιώθηκε, τρόπον τινά, γιὰ τὴν πλήρη ὑπακοή τοῦ Υἱοῦ στόν Πατέρα, ἐμεῖς, βλέποντας τὸ Σταυρό, βεβαιωθήκαμε γιὰ τὴν «ἀνεκδιήγητον» (Β' Κορ. θ' 15) ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Ἔπαθε πρὶν ἀπὸ μᾶς, γιὰ μᾶς. Ὅλα τὰ κακοτράχαλα καί **ἀνηφορικά μονοπάτια** τοῦ πόνου τὰ ἔχει βαδίσει πρῶτος ὁ Χριστός.

• **1.** Πόνος ἢ **ἐγκατάλειψις**. Πονᾶς, διότι σέ ἐγκατέλειψαν φίλοι καί συγγενεῖς σέ δύσκολες ὥρες; Ἀλλ' ἰδοὺ ὁ Χριστός! **Ἐγκαταλείφθηκε** ἀπὸ τοὺς μαθητές Του. «Ἰδοὺ ἔρχεται ὥρα, ἵνα ἐμέ μόνον ἀφήτε», (Ἰωάν. ιστ' 32).

• **2.** Πόνος ἢ **συκοφαντία**. Πονᾶς, διότι σέ ἀδικοῦν, σέ διασύρουν, σέ συκοφαντοῦν; Ἀλλ' ἰδοὺ ὁ Χριστός! Ὁ πρῶτος συκοφαντημένος. Καί τί δέν Τόν κατηγορησαν! Μέχρι καί Σατανᾶ τόν εἶπαν. «Εἰ τὸν οἰκοδεσπότην Βεελζεβούλ ἐκάλεσαν, πόσω μᾶλλον τοὺς οἰκιακούς αὐτοῦ;» (Ματθ. ι' 25). Τό νά ρίχνουν **λάσπη** πάνω

στή λάσπη, δέν εἶναι τόσο φοβερό. Τό νά ρίχνουν ὅμως λάσπη πάνω στό **κρύσταλλο**, αὐτό εἶναι φρικτό. Τό νά συκοφαντοῦν ἐμᾶς, δέν εἶναι τόσο ὀδυνηρό. Λάσπη πάνω στή λάσπη! Τό νά συκοφαντοῦν ὅμως τὸν ἀκηλίδωτο, τὸν Κύριό μας, αὐτό εἶναι φρικιαστικό. Λάσπη πάνω στήν κρυστάλλινη ζωή τοῦ Ἀναμαρτήτου Χριστοῦ. Γι' αὐτό καί συμπαθεῖ κάθε συκοφαντούμενο. «Πεπειρασμένος κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα» (Ἐβρ. δ' 15).

• **3.** Καί δέν εἶναι μόνο οἱ **ψυχικοί**. Εἶναι καί οἱ **σωματικοί** πόνοι πού ὑπέμεινε ὁ Χριστός. Πειράστηκε μέ τό σωματικό πόνο, γι' αὐτό μπορεῖ καί συμπαθεῖ κάθε πονεμένο. Συμπαθεῖ καί βοηθεῖ. «Ἐν ᾧ γὰρ πέπονθεν αὐτός πειρασθεῖς, δύναται τοῖς πειραζομένοις βοηθῆσαι» (Ἐβρ. β' 18).

• **4.** Ὁ Χριστός δέν εἶναι ὁ θεωρητικός διδάσκαλος περὶ τοῦ πόνου. Εἶναι ὁ **πρακτικός** τοῦ πόνου. Πόνεσε ὁ Ἰδιος. Ὑπέστη τὰ πάντα γιὰ μᾶς.

Δέχεται καί ἱκανοποιεῖ

Φαντάσου κάποιον νά μιλά γιὰ συμπάθεια, νά προβάλλῃ τὴν ἀγάπη, νά ὑπόσχεται ὑποστήριξι, ἀλλά μόλις πηγαινῆς καί τοῦ χτυπᾶς τὴν πόρτα, δέν σέ δέχεται. Μάταια ἀνεβαίνεις τὰ σκαλοπάτια. Τό γραφεῖο του εἶναι κλειστό. Σκληρὴ ἢ ἀναρτημένη πινακίδα: «Δέν δέχεμαι ἐπισκέψεις! Μὴ μέ ἐνοχλεῖτε!».

• Σέ τί ἀκόμη διαφέρει ὁ Χριστός; Ὅχι μόνο φορολόγησε τὸν ἑαυτό Του, ὄχι μόνο ἔλαβε πείρα τοῦ ἀνθρωπίνου πόνου, ἀλλά καί **μᾶς δέχεται**, ὅποτε θέλουμε. Ὅταν ἐπισκεπτώμεθα κάποιον ὑψηλά ἰστάμενο, ἔχουμε χτυποκάρδι: «Θά μᾶς δεχτῆ ἄραγε; Θά ἱκανοποιήσῃ τὸ αἴτημά μας;».

• Στόν Χριστό δέν ἔχουμε «χτυποκάρδι». Ἔχουμε «παρρησίαν». Ἔχουμε θάρρος. «Προσερχώμεθα οὖν

μετά παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν» (Ἐβρ. δ' 16). Ὁ Χριστός, καίτοι Ὑψηλός, ὁ Θεός ὁ ὕψιστος, δέν μᾶς κοιτᾷ «ἀφ' ὕψηλοῦ». Δέν κλείνει τὴν πόρτα τοῦ ἐλέους καὶ τῆς συμπάθειας. Μᾶς ὑποδέχεται μέ ανοικτὴ τὴν ἀγκάλη.

- Μᾶς δέχεται. Μᾶς **καταδέχεται**. Δέχεται τὴ μετάνοιά μας. Ξεφορτώνει τὸ βάρος μας. Παίρνει τίς ἁμαρτίες ἀπὸ πάνω μας. Καί μᾶς προσφέρει τὴ συμπάθειά Του, δίνοντας τὸ ωραιότερο δῶρο: Τὴν **χάρι**. Πηγαίνουμε, λοιπόν, κοντὰ Του, μέ δέος, ἀλλά καί μέ θάρρος. Μέ εὐλάβεια, ἀλλά καί μέ ἐμπιστοσύνη. «Ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν» (Ἐβρ. δ' 16).

Συμπάθεια - ἀντιπάθεια

Ἡ συμπάθεια τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀγία, ἀναμάρτητη καὶ ἀμερόληπτη. Κάποτε ἡ δικὴ μας συμπάθεια δέν εἶναι «ἐν Χριστῷ» συμπάθεια. Δέν συμπαθοῦμε τοὺς ἄλλους ἀγνά, καθαρὰ, ἀμερόληπτα. Ἔχουμε ἀμαρτωλὴ, **ἀρρωστημένη συμπάθεια**. Συμπαθοῦμε παθολογικά, τυφλά, ἕνα πρόσωπο. Κανέναν ἄλλον δέν βλέπουμε, οὔτε ἀκόμα καὶ στενά συγγενικά μας πρόσωπα. Προσοχή σέ μία τέτοια συμπάθεια, ὅπως προσοχή στὴν ἀπάθεια, στὴν ἐμπάθεια καὶ στὴν ἀντιπάθεια.

- Ἡ συμπάθεια εἶναι ἁμαρτία, ὅταν στενεύη καὶ χωρᾷ λίγους μόνο, κάποτε δέ καὶ ἕνα μόνο πρόσωπο.

- Ἡ ἀπάθεια εἶναι ἁμαρτία, ὅταν ἐκδηλώνεται ὡς ἀδιαφορία. Ἡ ἀπάθεια εἶναι εὐλογημένη, ὅταν ἀποκλείη ἀπὸ τὴν ψυχὴ τὰ ποικίλα πάθη, ὅταν, δηλαδή, γίνεται ἀοργησία, ἀφιλαργυρία, ἀγνότητα...

- Ἡ **ἐμπάθεια** εἶναι ἁμαρτία, ὅταν

μάλιστα γίνεται ἐκδικητικότητα. Ἡ ἐμπάθεια εἶναι εὐλογημένη, ὅταν ἔχη στόχο τὸν πειρασμό. Νά μὴν ἐρωτοτροποῦμε μέ τὴν ἁμαρτία.

- Ἡ **ἀντιπάθεια** εἶναι ἁμαρτία, ὅταν ἀναφέρεται σέ πρόσωπα καὶ μεταβάλλεται σέ μῖσος καὶ κακότητα. Ἡ ἀντιπάθεια εἶναι εὐλογημένη, ὅταν ἐκδηλώνεται ὡς ἀποστροφή στό Διάβολο καὶ τὴν κόλασι.

- Ἄλλ' ἐκεῖνο πού ὁ Χριστός μᾶς διδάσκει, εἶναι ἡ **συμπάθεια τῆς ἀγάπης**. Νά συμπαθοῦμε τοὺς ἄλλους στή θέσι, πού βρίσκονται, εἴτε στή χαρά τους, εἴτε στόν πόνο τους. «Χαίρειν μετά χαιρόντων καὶ κλαίειν μετά κλαίόντων» (Ρωμ. ιβ' 15).

- Τό **δάκρυ** τους, δάκρυ μας.

- Ὁ **πόνος** τους, πόνος μας.

- Τό **πρόβλημά** τους, δικό μας πρόβλημα.

- Τό **χρέος** τους, χρέος μας.

- Ἡ **ἁμαρτία** τους, δικὴ μας ἁμαρτία! Νά συμπαθοῦμε, διότι εἴμαστε συναμαρτωλοί. «Καί γάρ καὶ ἡμεῖς περιεμίμεθα ἀσθένειαν» (Ἐβρ. δ' 8).

- Νά συμπαθοῦμε πάνω ἀπὸ ὅλα **Ἐκεῖνον** πού μᾶς συμπάθησε, τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό. Ὅποιος συμπαθεῖ τὸν Χριστό, **Τὸν ἀγαπᾷ θερμά**. Δέν μπορείς νά στέκης σκληρός μπροστά στόν Χριστό. «Μὴ σκληρόνητε τὰς καρδίας ὑμῶν» (Ἐβρ. γ' 8). Ἡ δυνατὴ **φωτιά** μαλακώνει καὶ τὰ πλέον σκληρὰ μέταλλα. Ἡ φωτιά τῆς Ἀγάπης μαλακώνει καὶ τὴν πλέον σκληρὴ καρδιά. Μέ τὴν **Ἀγάπη** ἡ σκληρότητα μεταβάλλεται σέ συμπάθεια. Γίνεται ἀφοσίωσις. Φτάνει στὴ λατρεία. Καί ὁ Χριστός εἶναι ὁ πλέον **ἀξιοσυμπάθητος**, διότι εἶναι ὁ πλέον ἀξιοθαύμαστος, ὁ πλέον ἀξιάγαστος, ὁ μόνος ἀξιολάτρευτος.

π. Δ. Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἐδηλός φωνή

Ἐ ὀρθοδόξους ναούς, ὅπου τά τελούμενα γίνονται σέ ἀκατανόητο τρόπο, ποιὰ ἢ ὠφέλεια; Γνωρίζουμε βέβαια, ὅτι δυστυχῶς σέ τρεῖς κατηγορίες διακρίνονται, ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον, οἱ λειτουργοί τῆς Ἐκκλησίας καί οἱ ψάλτες σήμερα.

- Ἡ *μία*: Ἐκεῖνοι, πού τά θεϊκά λόγια τά ἔχουν μετατρέψει σέ ἐπιδεικτικά **μουσικά κομμάτια**. Κανείς, μά κανείς δέν κατανοεῖ τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, πού κρύβεται κάτω ἀπό τά μουσικά «σήματα». Κανείς, μά κανείς δέν μπορεῖ νά πιᾶση, ἔστω καί μία φράσι, ἀπό τά ψαλλόμενα. Φυσικά οὔτε ὁ μουσικολογώτατος ψάλτης.

- Ἡ *δεύτερη* κατηγορία: Ἐκεῖνοι πού ἐπιμένουν νά... **κρύβουν τίς ἐνχές καί προσευχές** ἀπό τόν λαό, ἀπό τό ἐκκλησίασμα. Γι' αὐτούς ὁ ἐκκλησιαζόμενος ὀρθόδοξος χριστιανός εἶναι ὑποχρεωμένος ἢ νά ρεμβάζη ἢ νά προσπαθῇ νά μαντέψῃ τί τό «λεγόμενον» ἢ νά κοιτάξῃ τό ρολοῖ του γιά τό πότε θά τελειώσῃ τό χωρίς νόημα «θέατρο», ἢ νά... κοιμᾶται (καί μέσα στήν ἐκκλησία)!

- Ἡ *τρίτη* κατηγορία: Οἱ «**παπατορέχηδες**» ἐπαγγελματίες, πού σέ ἓνα μόνο ἀποβλέπουν, στό νά λεχθοῦν ὅπως-ὅπως τά τυπικά «γράμματα», μέχρι νά φτάσουν στήν ἀπόλυσι. Οἱ ἀνήκοντες στήν τρίτη κατηγορία κάπως ζωντανεῦν μονο, ὅταν γίνονται διαφημιστές γιά «προσκυνηματικές ἐκδρομές» ἢ ἄλλες τοπικές «δραστηριότητες», ἄσχετες βέβαια μέ τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας.

- Στίς τρεῖς ἀπαράδεκτες κατηγορίες γιά τήν ἀληθινή λατρεία τοῦ Ζώντος Θεοῦ, προστίθεται τά τελευταῖα χρόνια καί μία ἄλλη, μᾶλλον ἢ χειρότερη: Οἱ **φωτογραφιοεπιδειξίες**. Μή παραξενευόμαστε! Ὁ μοναδικός σκοπός, γιά τόν ὁποῖον μπαίνουν στό ναό, ἀνάβουν τό κερί, προσκυνοῦν εἰκόνες, παίρνουν «καιρό», φορᾶνε τόν μανδύα μέ τήν ἀπέραντη οὐρά, χαροποιοῦνται μέ τό «*Εἰς πολλά ἔτη...*», ντύνονται τά πολυτελέστατα χρυσοῦφανα ἄμφια, εὐλογοῦν καί καμαρώνουν, ὁ μοναδικός, ναί, σκοπός τους εἶναι οἱ φωτογραφίες.

Δέν προλαβαίνει νά τελειώσῃ ἡ λειτουργία ἢ ὁ ἔσπερινός καί ἔχουν σταλῆ ἀπό τόν εἰδικό «*ἐπὶ τοῦ τύπου καί τῶν ἠλεκτρονικῶν*» 120 καί παραπάνω **φωτογραφίες** στή «Ρομφαία»! Καί βέβαια οἱ θρησκευοπεριέργοι πού ἀνοίγουν συνεχῶς τή «Ρομφαία», χάσκουν μπροστά στή «βυζαντινὴ μεγαλοπρέπεια» τοῦ ἁδείου ναοῦ, πού οἱ μόνοι παρόντες εἶναι οἱ «φιγουρατζήδες» σοβαροφάνεις καί κάτι λιγοστές γρηοῦλες, πού εἶναι καί οἱ μόνες ψυχές, πού ἐκκλησιάζονται γιά τή λατρεία τοῦ Χριστοῦ καί τή σωτηρία τους.

Γι' αὐτό ἄλλωστε οἱ εἰδικοί φωτογράφοι φροντίζουν νά μὴ παίρνουν στιγμιότυπα ἀπό τά ἅδεια καθίσματα καί ἀπό τόν ἔρημο ἀπό ἐκκλησίασμα ναό.

- Δέν θά γίνουμε ἱεροκατηγοροί. Θά παρακαλέσουμε ὁμως τόν ἀπόστολο

Παῦλο, νά μπῆ σέ μία ἀπό τίς τοιούτου εἶδους συνάξεις καί νά διακηρύξη τόν τρόπο τῆς χριστιανικῆς συνάξεως καί λειτουργίας.

1. Γιά τήν κατανόησι τῶν λεγομένων καί ψαλλομένων:

«**Ἄδηλον φωνήν σάλπιγξ ἐάν δῶ, τίς παρασκευάσῃται εἰς πόλεμον;**» (Α΄ Κορ. ιδ΄ 8). Δηλαδή: Ἄν ἡ σάλπιγγα βγάλῃ ἦχο χωρίς νόημα, ποιός θά ἐτοιμασθῇ γιά μάχη;

Ὁ λειτουργός εἶναι οὐράνιος σαλπικτής. Καί ὅπως ὁ στρατιώτης σαλπικτής εἶναι ταγμένος νά διεγείρῃ τούς ὀπλίτες καί νά τούς ἐνθουσιάσῃ γιά τή μάχη, ἔτσι πρέπει νά συμβαίῃ καί στό «*κέρας χριστιανῶν ὀρθοδόξων*», στό στράτευμα τῆς Ἐκκλησίας. Πῶς θά ἐγερθῇ τό ἐνδιαφέρον τους γιά τή μάχη τῆς πίστεως, ἂν δέν καταλαβαίνουν τά παραγγέλματα τῶν λειτουργικῶν εὐχῶν; Πῶς θά ἐνθουσιαστοῦν εἰδικώτερα ἀπό τά πέντε ἐκεῖνα σαλπίσματα, ἀπό τά «**Πρόσχομεν**», ἀφοῦ δέν κατανοοῦν τίποτε ἀπό ὅσα λέγονται; Μέ μουρμουριστές ὑποφωνίες καί μέ μυστικοπαθῆ ὑπνωτικά, πῶς τό ἐκκλησίασμα θά ὀπλισθῇ γιά τόν πνευματικό ἀγῶνα;

2. Ἄερα κοπανᾶμε:

«**Ἐάν μὴ εὐσημον λόγον δῶτε, πῶς γνωσθήσετε τό λαλούμενον; Ἔσεσθε γάρ εἰς ἄερα λαλοῦντες**» (Α΄ Κορ. ιδ΄ 9). Δηλαδή: Ἄν δέν λέτε στή λειτουργικῆ σύναξι λόγια κατανοητά, πῶς θά καταλάβουν οἱ ἐκκλησιαζόμενοι τί λέτε; Εἶναι σάν νά μιλάτε στόν ἄερα...

Εὐσημος λόγος εἶναι ὁ σημαντικός, ὡς πρός τήν ἀξία, ὁ ἀπλοῦς καί κατανοητός ὡς πρός τήν προσφορά του. Ρωτήστε, παρακαλῶ, σέ ὁποιοδήποτε Ναό θέλετε τόν ὁποιοδήποτε παρόντα, εἴτε λαϊκό εἴτε κληρικό, νά σᾶς πῆ, ἔστω καί ἕναν «εὐσημον», σημαντικό λόγο, πού ἄκουσε καί πρόσεξε καί κατάλαβε ἀπό τό Ἀποστολικό π.χ. ἀνάγνωσμα. Ἀμφιβάλω, ἂν θά βρῆτε ἕναν ἢ δύο, πού νά μποροῦν νά σᾶς ποῦν δύο «ἐπισημάνσεις». Πῆγαν χαμένα ὅλα τά θεόπνευστα λόγια τῶν Ἀναγνωσμάτων. Τό ἴδιο φυσικά συμβαίνει καί μέ τά λόγια τῶν καταπληκτικῶν εὐχῶν καί προσευχῶν. Ὁ λόγος; Κατάφεραν (ἐκεῖνοι πού κατάφεραν καί ἀλλοίμονό τους!) νά πείσουν τόν κόσμον νά μὴ... καταλαβαίῃ τίποτε. Καί ἀφοῦ δέν καταλαβαίνει, πρός τί νά ἔρχεται στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας; Προτιμᾷ νά παίρνῃ ἔξω τόν... ἄερα του! Ἀφοῦ «*εἰς ἄερα λαλοῦμεν*»!

3. Οὔτε τό «Ἀμήν»;

«**Πῶς ἐρεῖ (ὁ λαός) τό Ἀμήν ἐπὶ τῇ σῇ εὐχαριστία, ἐπειδή τί λέγεις οὐκ οἶδε;**» (Α΄ Κορ. ιδ΄ 16). Δηλαδή: Πῶς ὁ λαός θά πῆ τό Ἀμήν γιά τήν προσευχή σου (λειτουργέ μου), ἀφοῦ δέν ξέρεῖ τί λές;

Καί πῶς θέλεις, ἅγιε πρεσβύτερε ἢ ἐπίσκοπε, νά ἀπαντᾷ ὁ λαός μέ τό «Ἀμήν», ἀφοῦ δέν καταλαβαίνει τί λές. Λές τίς **εὐχές**; Ἄλλοι δέν τίς λένε καθόλου, ἄλλοι τίς λένε μουρμουριστά, ἄλλοι τίς λένε «ξεκάρφωτα» καί ἄλλοι τίς κρύβουν σάν προσωπικό **μυστικό**. Ἄλλ' οἱ ὑπέροχες εὐχές τῆς θείας Λειτουργίας εἶναι κοινές προσευχές. Ὅλες εἶναι σέ πληθυντικό βαθμό καί ὅλες συναποτελοῦν **συμπροσευχές καί συλλειτουργο**.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἡ ἀγάπη λυπᾶται

Ρωμ. θ' 1-4

Συμμετρία τῆς συνειδήσεως (στ. 1)

κεανός ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Πέλαγος ἡ ἀγάπη τοῦ Παύλου, πού εἶχε ταυτισθῆ μέ τόν Χριστό. Εἶχε τόση ἀγάπη ὁ Παῦλος, ὥστε ἦταν ἕτοιμος νά θυσιασθῆ γιά τούς ἄλλους, γιά τούς Ἰσραηλίτες, παρ' ὅλο πού οἱ πολλοί πήγαιναν πεισματικά κόντρα στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, σπίν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ σωτηρία. Ὁ Παῦλος ἀναγκάζεται νά ἐπικαλεσθῆ τή συνείδησί του. «*Ἀλήθειαν λέγω ἐν Χριστῷ, οὐ ψεύδομαι, συμμαρτυρούσης μοι τῆς συνειδήσεώς μου ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ*» (στ. 1). Δηλαδή: Ἀλήθεια λέω ὡς πιστός στόν Χριστό. Δέν ψεύδομαι. Ἔχω ἔντονη τή μαρτυρία τῆς συνειδήσεώς μου, πού φωτίζεται ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιο.

- Σᾶς λέω ἀλήθεια, καί μάλιστα ἀλήθεια *ἐν Χριστῷ*. Ἡ σχέση μέ τόν Χριστό εἶναι ἐγγύσις φιλαληθείας. Ἄνθρωπος, πού συνδέεται ἀληθινά μέ τόν Χριστό, δέν ψεύδεται.

- Δέν ψεύδομαι. Μαρτυρία τό κήρυγμά μου. Γνωρίζετε τήν εὐθύτητα καί τήν εἰλικρίνειά μου. Ἄλλ' ἐν προκειμένῳ, δέν ἔχω μόνο μάρτυρα. Ἔχω καί συμμάρτυρα. Εἶναι ἡ συνείδησίς μου. Πολλές φορές ὑπάρχει διαφωνία. Ἄλλα θέλει ἡ συνείδησις, ἄλλα κάνουμε ἐμεῖς. Ἀλλά καί σπίν πνευματική μας ζωή δέν πράττουμε πάντοτε συνειδησιακά. Ὑπείσχεταί κάποια σκοπιμότητα ἢ ἐπηρεαζόμεθα ἀπό τίς ἀπόψεις ἄλλων, ἀπό τά ἐντάλματα ἀνθρώπων, ἐνεργοῦμε ὄχι κατά συνείδησι. Ὁ ἅγιος ὅμως δέν λογαριάζει κανέναν μπροστά στή συνείδησι.

- Ὄταν μάλιστα ἡ συνείδησις δέν εἶναι ἀπλῶς λελογισμένη, ἀλλ' εἶναι καί φωτισμένη ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, πού εἶναι ὁ μάρτυ-

ρας τοῦ οὐρανοῦ (Ρωμ. ν' 16). Τό Πνεῦμα τό Ἅγιο κρατάει τή συνείδησι ἀκλινη. Δέν τήν ἀφήνει νά γίνη οὔτε ἐλαστική οὔτε πωρωμένη· οὔτε περιδεής καί ἀρρωστημένη, οὔτε ἀτεγκη καί σκληρή.

- Ποιά εἶναι ἡ τόσο καθοριστική ἀλήθεια, πού ἀναγκάζει τόν ἀπόστολο Παῦλο νά ἐπικαλεσθῆ τή συνείδησί του καί τή συμμαρτυρία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; Εἶναι ἡ ἀλήθεια τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης. Εἶχε ὁ Παῦλος τήν ἀγάπη του σπίν Ἀλήθεια, στόν Χριστό, πού εἶναι **ἡ Ἀλήθεια**. Ἦλθε ἡ ὥρα νά φανερώσῃ καί τήν ἀλήθεια τῆς ἀγάπης. Πόσο ἀληθινά ἀγαπᾶ τούς ἀνθρώπους!

Πῶς νά δῆ κανεῖς τόν ἀέτο, ὅταν δέν μπορῆ νά παρακολουθήσῃ τό σελάγισμά του; Ἄετός τοῦ πνεύματος ὁ Παῦλος. Δέν μπορούσαν οἱ πεζοί ἄνθρωποι, νά παρακολουθήσουν τίς οὐράνιες ἀναβάσεις του.

Ἀδιάλειπτη ὀδύνη (στ. 2-3)

Ἡ ἀγάπη ἔκανε τόν Παῦλο νά πονᾷ. Περιγράφοντας τή σφοδρή λύπη τῆς καρδιάς του, λέει στόν ἐπόμενο στίχο: «*Ὅτι λύπη μοί ἐστι μεγάλη καί ἀδιάλειπτος ὀδύνη τῇ καρδίᾳ μου*» (στ. 2). Δηλαδή: Λύπη μεγάλη ὑπάρχει μέσα μου καί ἀδιάκοπη ὀδύνη σπίν καρδιά μου.

Λύπη αἰσθάνονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Ἡ αἰτία τῆς λύπης διαφέρει.

- Ὑπάρχει λύπη ἐγωιστική. Λυπᾶται κανεῖς, διότι δέν ἔγινε αὐτό πού ζητοῦσε. Λυπᾶται π.χ. κάποιος, γιατί δέν ἀνέβηκε σέ κάποιο ἀξίωμα.

- Ὑπάρχει λύπη πλεονεξίας. Λυπᾶται κανεῖς, διότι ἔχει λίγα, ἐνῶ ἐπιθυμεῖ πολλά.

● Υπάρχει λύπη σωματική. Λυπᾶται κανείς, διότι σωματικά υποφέρει. Λυπᾶται, γιατί υποψιάζεται ὅτι τὸν κατατρῶει ἀνίατη ἀσθένεια.

● Υπάρχει λύπη οἰκογενειακή. Λυπᾶται κανείς, διότι κάποιος παιδί του ἀνήκει στὰ ἄτομα μέ «εἰδικές ἀνάγκες». Λυπᾶται ἄλλος, διότι τὸ ἄλλοτε μονιασμένο σπίτι του, τώρα κοντεύει νὰ διαλυθῆ.

● Υπάρχει λύπη περιστασιακή. Ὅφειλεται σέ κάποιον «ἀτύχημα» ἢ σέ κάποια ἀποτυχία.

● Υπάρχει λύπη ἀγία. Εἶναι αὐτή, πού τὴν προκαλεῖ ἡ εἰλικρινής μετάνοια, «*ἡ κατὰ Θεὸν λύπη*» (Β΄ Κορ. ζ΄ 10). Αὐτή ἡ λύπη εἶναι πηγὴ καρᾶς.

Δέν ἦταν μία ἀπὸ τίς παραπάνω λύπες ἡ λύπη, πού ἀναφέρει ὁ Παῦλος. Εἶχε πηγές πολλές θλίψεων, καὶ ἀπὸ σωματικὸ σκῶλωμα, καὶ ἀπὸ ἐπιθέσεις ψευδαδέλφων, καὶ ἀπὸ λιποταξίες συνεργατῶν. Ἄλλ' αὐτὴ ἡ λύπη εἶναι λύπη ἀγάπης ἐν Χριστῷ. Λυπᾶται ἡ ἀγάπη του. Λυπᾶται γιὰ τοὺς ὁμοεθνεῖς του. Λυπᾶται, βλέποντάς τους νὰ χάνονται.

● Σέ μᾶς, πού εἴμαστε μικροί, μέ μικρές ἀγάπες, ἡ ἀπώλεια ἑνὸς πολυτίμου πράγματος προκαλεῖ λύπη. Στὸν Παῦλο, πού ἦταν μέγας, πού ἡ καρδιά του ἦταν εὐαίσθητη σάν τὴν καρδιά τοῦ Ἰησοῦ, λύπη μεγάλη προκαλοῦσε ἡ ἀπώλεια μιᾶς ψυχῆς. Καὶ ἡ μεγάλη αὐτὴ λύπη γινόταν ἀκόμα μεγαλύτερη, ὅταν ἐπρόκειτο γιὰ τὴν ἀπώλεια πολλῶν, χιλιάδων ψυχῶν.

Ἀγαπᾶ τοὺς ἀνθρώπους, διότι τοὺς ἀγάπησε ὁ Χριστός. Ἀγαπᾶ τόσο πολὺ, ὥστε θὰ προτιμοῦσε νὰ καθῆ ὁ ἴδιος, ἀρκεῖ νὰ σωθοῦν οἱ ἄλλοι. «*Ἡὺχόμεν γάρ αὐτός ἐγὼ ἀνάθεμα εἶναι ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μου, τῶν συγγενῶν μου κατὰ σάρκα*» (στ. 3). Δηλαδή: Θὰ προτιμοῦσα νὰ χωρισθῶ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸν Χριστό γιὰ χάρι τῶν ὁμοεθνῶν μου.

● Θαυμάζει κανεὶς αὐτὴ τὴν ἀγάπη τοῦ Παύλου. Οἱ Ἰουδαῖοι ἦσαν ἐχθροὶ του. Πολλὰ τοῦ εἶχαν κάνει. Τὸν εἶχαν ἐπικηρύξει. Κυνηγούσαν νὰ τὸν φονεύσουν ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα, πού πίστευσε στὸν Χριστό. Τὸν ἐδίωξαν, ὅπου τὸν συναντοῦσαν. Τὸν κακοποιούσαν. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ μικρὸ κακό. Τὸ χειρότερο ἦταν τὸ ἄλλο, τὸ πνευματικὸ. Διαστρέβλωναν τὸ κήρυγμά του. Οἱ ψευδάδελες εἶχαν ἕνα

σκοπὸ, νὰ στενοχωροῦν τὸν Παῦλο. Καὶ ὅμως ὁ Παῦλος τοὺς ἀγαπᾶ. Καὶ εὔχεται γιὰ τὴ σωτηρία τους.

● Ἐνῶ σαφῶς ἔχει ὁ Παῦλος τὴν ἐντολή ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ νὰ κηρύξη τὸ Εὐαγγέλιο στὰ ἔθνη (Πράξ. θ΄ 15), ὅμως δέν μπορούσε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ μυαλό του καὶ τοὺς Ἰουδαίους. Ἐνῶ αὐτοὶ τοῦ συμπεριφέρονταν ἐχθρικά, ἐκεῖνος τοὺς ἀποκαλεῖ «*ἀδελφούς*». Ὅχι ἀπλῶς τοὺς ἀγαπᾶ, ἀλλ' εἶναι ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα γι' αὐτούς, ἀρκεῖ νὰ σωθοῦν. Νὰ θυσιάσῃ ἀκόμα καὶ τὸ ἱερώτερο δικαίωμά του, τὴν ἐν Χριστῷ σωτηρία!

Ἐπερβολικὸς λόγος. Δείχνει τὴν ὑπερβολὴ τῆς ἀγάπης. Ἐγὼ πού ἐγίνα διδάσκαλος τόσων στὸ δρόμο τῆς σωτηρίας, πού μία καρὰ ἔχω, νὰ ποθῶ τὸν Χριστό, θὰ θυσιάσα ἀκόμα καὶ αὐτὸν τὸν δικό μου σύνδεσμο μέ τὸν Χριστό, προκειμένου νὰ δεθοῦν μέ τὸν Χριστό οἱ Ἰουδαῖοι.

Ἡ διάθεσις τοῦ Παύλου φανερώνει μία κένωση, ἐν πολλοῖς στὰ ἴχνη τῆς θείας κενώσεως.

● Ὁ Χριστός ἦταν πάντοτε Θεὸς ἀληθινός, ἐνωμένος μέ τὸν Θεὸ Πατέρα. Τίποτε δέν μπορούσε νὰ Τὸν χωρίσῃ ἀπὸ τὸν Πατέρα. Ἔτσι καὶ ὁ Παῦλος, μέ τίποτε δέν ἤθελε νὰ χωρισθῆ ἀπὸ τὸν Χριστό. Ἦταν δυνατόν νὰ ξεκοπῆ ἀπὸ τὸν Πατέρα; Ὅχι. Ἔτσι καὶ ὁ Παῦλος δέν μπορούσε νὰ γίνῃ «*ἀνάθεμα ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ*», νὰ ξεκοπῆ ἀπὸ τὸν Χριστό.

● Ἡ ἀγάπη ἔκανε τὸν Υἱὸ νὰ ἔλθῃ στή γῆ. Φάνηκε νὰ γίνετα *«ἀνάθεμα»* ἀπὸ τὸν Πατέρα. Ἦταν ἄνθρωπος, χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ βρίσκεται ἐνωμένος μέ τὸν Πατέρα. Ἡ σάρκωσις Του εἶναι κατάβασις ἀπὸ ἀγάπη. Καὶ ἡ σταύρωσις Του θυσία ἀπὸ ἀγάπη. Καὶ ὁ Παῦλος φάνηκε νὰ θέλῃ νὰ γίνῃ «ἀνάθεμα» ἀπὸ τὸν Χριστό, χωρὶς ποτέ νὰ γίνῃ. Ἡ πρόθεσις του ἦταν ἡ ἀγάπη.

● Τὸ τελευταῖο, πού εἶχε ἀπομείνει γιὰ τὸν Θεὸ πρὸς σωτηρία τῶν ἀνθρώπων ἦταν ἡ θυσία τοῦ Υἱοῦ Του. Τὸ τελευταῖο, πού εἶχε ἀπομείνει γιὰ τὸν Παῦλο πρὸς σωτηρία ὁμοεθνῶν του ἦταν ἡ θυσία τῆς ὄντως ζωῆς του. Ν' ἀποκοπῆ ἀπὸ τὸν Χριστό, ἀρκεῖ νὰ συνδεθοῦν μέ τὸν Χριστό οἱ Ἰουδαῖοι! Φοβερό τὸ *«ἀνάθεμα»*, εἴτε εἶναι ἀνάθεμα ἱερό, εἴτε εἶναι ἀνάθεμα τιμωρίας.

● Υπάρχει τὸ ἱερό «ἀνάθεμα» ἢ «ἀνάθη-

μα», εκείνο, πού αφιερώνεται στον Θεό. Καί ὅ,τι αφιερώνεται στον Θεό, εἶναι ξεχωρισμένο ἀπό τόν κόσμο, δέν ἔχει σχέσι μέ τόν κόσμο, δέν πρέπει νά τ' ἀγγίζη ὁ κόσμος.

● Ὑπάρχει καί τό «ἀνάθεμα» τῆς τιμωρίας, σάν αὐτό, πού ἐδῶ ἀναφέρει ὁ Παῦλος ἢ σάν τό ἄλλο, πού λέει: «*Εἴ τις οὐ φιλεῖ Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἢτω ἀνάθεμα*» (Α΄ Κορ. 1στ' 22). Ὅ,τι γίνεται κακό «ἀνάθεμα», εἶναι ξεκομμένο ἀπό τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἀπό τήν Ἐκκλησία.

Ἦθελε ὁ Παῦλος ν' ἀποκοπῆ ἀπό τήν Ἐκκλησία, νά χωριστῆ ἀπό τόν Χριστό, νά πάρη διαζύγιο ἀπό τή θερμή του Ἀγάπη; Ἄπαγε τῆς βλασφημίας! Μετασχηματίζει ὁμως τό λόγο μέ ἀπίθανη ἐκδοχή, γιά νά δείξη τήν ἰεραποστολική του ἀγάπη. «*ὑπέρ τῶν ἀδελφῶν μου*» (στ. 3). Ἔχουμε ἐμεῖς τέτοια ἀγάπη; Βλέπουμε τόσους συνανθρώπους μας νά χάνονται. Καί ἀδιαφοροῦμε. Καί φυσικά οὔτε κἄν σκέψις ν' ἀπαγκιστρωθοῦμε ἀπό τή θρησκευτική μας καλοπέρασι καί νά πέσουμε σέ κάποια περιπέτεια ἱεραποστολῆς γιά τή σωτηρία τῶν ἀδελφῶν μας.

Ἄς φοβηθοῦμε ἐκεῖνο τό «ἀνάθεμα», τό «*πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι*» (Ματθ. κε' 41), πού περιμένει ὅσους δέν ἔδειξαν ἀγάπη. Γιά τόν Παῦλο ἀποκλειόταν ὁ ἀναθεματισμός, ἀφοῦ ὅποιος «*σώζει ψυχὴν ἐκ θανάτου καλύπτει πλῆθος ἁμαρτιῶν*» (Ἰακ. ε' 20).

Λαός τοῦ Θεοῦ χάνεται! (στ. 4)

Γιατί εἶχε ἀγωνία ὁ Παῦλος γιά τό χαμό τῶν Ἰουδαίων; Γιά δύο λόγους: Ὁ ἕνας: Δέν ἦταν τυχαῖος ὁ λαός τοῦ Ἰσραήλ. Ὁ ἄλλος: Θά φαινόταν ἀσυνεπής ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος τόσες «ἐπαγγελίες», ὑποσχέσεις, ἔδωσε σ' αὐτό τό λαό, καί τώρα τάχα σάν νά μήν ἐκπληρώνωνται; Ἐξαπάτησε, λοιπόν, ὁ Θεός τόν λαό τῆς ἱστορίας Του μέσα στον κόσμο;

Γιά τόν πρώτο λόγο μιλάει στον στίχο 4. Γιά τόν δεύτερο στον στίχο 6: «*Ὡν ἡ υἰοθεσία καί ἡ δόξα καί αἱ διαθήκαι καί ἡ νομοθεσία καί ἡ λατρεία καί αἱ ἐπαγγελίαι*» (στ. 4). Δηλαδή: Αὐτοί υἰοθετήθηκαν ἀπό τόν Θεό. Αὐτῶν εἶναι ἡ δόξα καί οἱ διαθήκαι καί ἡ νομοθεσία καί ἡ λατρεία καί οἱ ὑποσχέσεις.

Τό λαό τοῦ Ἰσραήλ εἶχε διαλέξει ὁ Θεός γιά

τήν ἐκπλήρωσι τοῦ σχεδίου Του, γιά τήν προετοιμασία τῆς ἐλεύσεως τοῦ Μεσσία. Λέγονταν Ἰσραηλίται. Ὅνομα ἱερό, πού δόθηκε ἀπό τό Θεό στον προπάτορα Ἰακώβ (Γεν. λβ' 28) καί φανέρωνε τό ἰσχυρό τοῦ Θεοῦ. Αὐτό τό ὄνομα ἦταν κληρονομία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, γιά τόν ἔκτακτο ρόλο του στήν ἱστορία.

● Εἶχαν τήν υἰοθεσία. Ὁ Μωϋσῆς πῆρε ἐντολή ἀπό τόν Θεό νά πάη στό Φαραῶν ν' ἀναγγεῖλη τήν ἀπελευθέρωσι τοῦ λαοῦ του, μέ τήν ὑπογράμμισι, ὅτι εἶναι ὁ «πρωτότοκος» λαός Του (Ἐξόδ. δ' 22).

● Εἶχαν ζήσει τή δόξα τοῦ Θεοῦ, ἰδίως ὅταν κατέβηκε ὁ Θεός στό ὄρος Σινᾶ. «*Καί κατέβη ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τό ὄρος Σινᾶ, καί ἐκάλυψεν αὐτό ἡ νεφέλη*» (Ἐξόδ. κδ' 16).

● Εἶχαν τίς διαθήκες τοῦ Θεοῦ. Ἐπανειλημμένως ὁ Θεός σάν νά ὑπέγραφε διαθήκη σωτηρίας, πότε μέ τόν Νῶε, πότε μέ τόν Ἀβραάμ, πότε μέ τόν Ἰακώβ, πότε μέ τούς προφῆτες. Πρόκειται γιά τήν Παλαιά Διαθήκη, πού συνεχῶς ἀνανεώνεται, γιά νά μή τή λησμονῆ ὁ λαός τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἡ ἀνανεούμενη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Εἶχαν τή νομοθεσία. Σ' αὐτούς ἔδωσε ὁ Θεός τό Μωσαικό Νόμο, πού ἦταν ἕνα σκαλοπάτι ἀνώτερο ἀπό τόν ἔμφυτο Νόμο καί ἐπὶ πλέον ἀποτελοῦσε γραπτή κωδικοποίησι τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, κατά τίς δυνατότητες τῆς πρό τῆς χάριτος ζωῆς.

● Εἶχαν τή λατρεία. Τυπικές διατάξεις γιά τελετές, γιά ἑορτές, γιά νομνῆτες, γιά θυσίες, γιά συνάξεις, ἡ λεγομένη «νομική ἱεραρχία», πού ὁμως δέν ἔπαυε νά εἶναι θεόδοτη καί ν' ἀποτελῆ τόν πρόδρομο τῆς ἀληθινῆς λατρείας, τῆς θυσίας καί ἱερωσύνης τοῦ Σταυροῦ.

● Εἶχαν τίς ἐπαγγελίες. Στούς πατριάρχες τοῦ Ἰσραήλ, Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ, στον Δαβίδ καί σέ τόσους ἄλλους ἄνδρες τοῦ Ἰσραήλ ὁ Θεός εἶχε δώσει τίς ὑποσχέσεις Του. Μιλάει κυρίως ὁ Παῦλος γιά τίς ἀναφερόμενες στον Μεσσία ὑποσχέσεις.

Ὅλες αὐτές οἱ ὑποσχέσεις ἐκπληρώθηκαν. Ἀλλά τήν ἐκπλήρωσί τους δέν φαίνεται νά καρπώθηκαν ἐκεῖνοι, στούς ὁποίους πρωτοδόθηκαν οἱ ἐπαγγελίες. Καί αὐτό, διότι «*τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ ἀρνῆθηκαν*».

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Μιλᾷ ὁ Σταυρός

Μιλᾷ ὁ Σταυρός; Ναί. Ὅποιος ἔχει αὐτιά πνευματικά, τόν ἀκούει. **Σ**Κτυπᾷ ἡ καρδιά τοῦ Χριστοῦ; Ἡ πιό εὐαίσθητη καρδιά, τοῦ Χριστοῦ ἡ καρδιά, κτυπᾷ τόν συγκλονιστικώτερο κτύπο. Πάνω στό Σταυρό κτυπᾷ πιό δυνατά ἡ καρδιά τοῦ Χριστοῦ. Τήν ἀκούμε; «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γάρ οἶδασι τί ποιοῦσιν» (Λουκ. κγ' 34).

- Ἡ ἀγάπη τοῦ Σταυροῦ γίνεται κήρυγμα τοῦ Σταυροῦ. Αὐτό εἶναι τό κέντρο τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου. «Ἡμεῖς κηρύσσομεν Χριστόν ἑσταυρωμένον» (Α' Κορ. α' 23).

Τό κήρυγμα τοῦ Σταυροῦ:

- Ὡς πρὸς τήν ἀμαρτία: Ὁ Σταυρός εἶναι τό ἀλεξικέραυνο. Ἀποκρούει καί ἐξουδετερώνει τούς κεραυνούς τῆς ἀμαρτίας.

- Ὡς πρὸς τήν ἀγάπη: Ὁ Σταυρός μέ τήν ὀριζόντια κεραία ἀγκαλιάζει ὅλη τή γῆ, ὅλη τήν οἰκουμένη: «Καθ' ὅσον ἀπέχουσιν ἀνατολαί ἀπό δυσμῶν ἐμάκρυνεν ἀφ' ἡμῶν τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν» (Ψαλμ. 102,12).

- Ὡς πρὸς τόν Πατέρα: Ὁ Σταυρός μᾶς ἐνώνει μέ τήν κάθετο κεραία του μέ τόν οὐρανό καί μᾶς κάνει λυτρωμένα παιδιά τοῦ Θεοῦ Πατέρα. «Κατά τό ὕψος τοῦ οὐρανοῦ ἀπό τῆς γῆς ἐκραταίωσε Κύριος τό ἔλεος αὐτοῦ ἐπί τούς φοβούμενους Αὐτόν» (Ψαλμ. 102,12).

- Ὡς πρὸς τή μετάνοια: Ὁ Σταυρός εἶναι ἡ ἄφεσις τῶν ἀμαρτιῶν μας. Λυτρωνόμαστε διά τοῦ αἵματος τοῦ Σταυροῦ. «Τό αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπό πάσης ἀμαρτίας» (Α' Ἰωάν. α' 7).

- Ὡς πρὸς τήν πτώσι τοῦ ἀνθρώπου:

Ὁ Σταυρός εἶναι ὁ ἀνεγκυστήρας, πού μᾶς ἀνεβάζει ἀπό τό γκρεμό τῆς πτώσεως καί μᾶς ὀδηγεῖ στήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ. «Ἀνάστησον ἡμᾶς πεσόντας τῇ ἀμαρτία, ἐκτείνας τήν χεῖρά σου, Φιλάνθρωπε Κύριε...» (ἀπό τούς αἶνους τοῦ δ' ἤχου).

- Ὡς πρὸς τήν ὑπέρβασι τῆς ἀγάπης. Ὁ Σταυρός εἶναι τό μαρτύριο τῆς ἀγάπης. Τό μαρτύριο εἶναι ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀγάπης.

- Κηρύττεις Σταυρό; = Σηκώνεις Σταυρό.

- Κηρύττεις Σταυρό; = Ἀγαπᾷς τόν Σταυρό.

- Κηρύττεις Σταυρό; = Ὑποδέχεσαι κάθε Σταυρό πού ἐπιτρέπει ὁ Θεός νά σηκώνης.

- Κηρύττεις Σταυρό; = Εἶσαι ἐραστής τοῦ Σταυροῦ.

- Κηρύττεις Σταυρό; = Βαδίζεις μαρτυρικό δρόμο. Σταυρός = Μαρτύριο.

- Σταυρέ! Ἐσταυρωμένε Κύριέ μας! Οἱ πιστοί χριστιανοί σέ ὅλους τούς αἰῶνες σταύρωσαν τή σάρκα (Γαλ. ε' 24). Τά πάθη μας θέλουμε κι ἐμεῖς νά καρφώσουμε. Μέ τά τέσσερα καρφιά: Ἀγάπη - Ἐλευθερία - Μετάνοια - Θυσία.

- Καθηλωμένοι στό Σταυρό μ' αὐτά τά τέσσερα καρφιά, γινόμαστε παιδιά τῆς Ἀναστάσεως. Ἀφοῦ ὁ Σταυρός εἶναι τό κοντάρι γιά τό ἄλμα πρὸς τόν Οὐρανό.

**«Ἡ Ἑλλάδα νά πεθάνη,
νά ζήσουμε ἐμεῖς!»!**

Θέλετε νά καμαρώστε, κύριοι πού κυβερνᾶτε αὐτόν τόν τόπο, θέλετε νά καμαρώστε ὅλη τή συνομοσπονδία τῆς ἀχρειότητος καί βρωμιάς, τῆς ἀληθείας καί ξετσιπωσιάς, πού συνωστίζονται

στό σκοτεινό σοκάκι, πού λέγεται ΛΟΑΤΚΙ; Πιθανόν νά μήν ξέρετε τί ρετάλια συναποτελοῦν τούς ΛΟΑΤΚΙ. Ἄν ξέρατε, δέν θά σπεύδατε σέ κάθε ἐπίσημο λόγο σας νά τούς... τιμᾶτε καί νά τούς ὑπόσχεστε «γάμο ὁμοφύλων»!

• Στ' ἀλήθεια, κύριοι τῆς νομιμότητας, σᾶς ἀρέσουν οἱ «**παρελάσεις ὑπερφάνειας**» ἢ οἱ «**παρελάσεις γυμνοποδηλασίας**» ἢ οἱ «**παρελάσεις ὄρατότητας**», ὅλες πορεῖες ξεγυμνωμένων ὁμοφυλοφύλων; Στ' ἀλήθεια, ἐν ὀνόματι μιᾶς κάποιας «**ισότητος**» θά ἱκανοποιηθεῖτε ὅλα τὰ αἰσχρά, ἀλλά καί κακοῦργα αἰτήματα τῶν ἀνωμάλων;

• Ὅπωςδῆποτε, κύριοι τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, πού ὡς πατριῶτες θέλετε νά ὑπερασπίζεστε τήν ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, θά εἶδατε καί θά ἀκούσατε τί ἔκαναν στά Χανιά τῆς Κρήτης στίς 30 Ἰουνίου 2023 οἱ διεστραμμένοι ΛΟΑΤΚΙ! Ἔκαναν πορεία, πού τήν ὠνόμασαν «**πορεία ὄρατότητας**»! (Τό σκοτάδι τό λένε ὄρατότητα!).

• Καί ὅπωςδῆποτε, ἄρχοντες τῆς Ἑλλάδος θά εἶδατε καί θά ἀκούσατε τό βασικό σύνθημα τῆς βρωμερῆς πορείας. Τί ἔλεγε τό κεντρικό τους πανώ:

«Στό διάλογο ἡ οἰκογένεια,

στό διάλογο ἡ πατρίς.

**Ἡ Ἑλλάδα νά πεθάνη,
νά ζήσουμε ἐμεῖς».**

• Καί γιατί πρέπει νά πεθάνη ἡ Ἑλλάδα γιά νά ζήσουν οἱ λίγοι ἀλητοκρατούμενοι; Τό γράφει ἄλλο πανώ τους: «**Γιά τήν ἀρνηση τῆς διαφορετικότητας**»! Ἐπειδή π.χ. τά ζῶα εἶναι **διαφορετικά** ἀπό τούς ἀνθρώπους, πρέπει «**στό διάλογο νά πάη ἡ οἰκογένεια, στό διάλογο νά πάη καί ἡ πατρίς, νά πεθάνη ἡ Ἑλλάδα**», γιά νά ζήσουν μόνο οἱ «**διαφορετικοί**» καί οἱ «**δικαιωματικοί**»!

• Καί ρωτᾶμε: Τί φταίει ἡ καλή οἰκογένεια, πού στηρίζεται στόν Θεό τῆς σωτηρίας, γιά «**νά πάη στό διάλογο**»;

• Τί φταίει ἡ **οἰκογένεια**, πού εἶναι εἶναι τό ὑγιές κύτταρο τῆς κοινωνίας, γιά «**νά πάη στό διάλογο**»;

• Τί φταίει ἡ **Ἑλλάδα**, χώρα ἡρώων καί ἀγίων, γιά «**νά πάη στό διάλογο**»;

• Ὅλοι, λοιπόν, νά πεθάνουν, «**γιά νά ζήσουμε ἐμεῖς**»! Καί ποιοί εἶστε σεῖς, πού ἀποτελεῖτε τό «**δικαιωματικό**» «**ἐμεῖς**»; Τί ἔχετε ἐπιδείξει ὡς ἀγῶνα καί ὡς ἥθος; Ἐχετε νά ἐπιδείξετε ὡς ἀνώμαλοι «**ἐπιδειξίες**» τήν ἀνηθικότητά σας καί μόνο.

Εἶστε οἱ μόνοι, πού ποτέ σας δέν δουλέψατε, πού τό μόνο σας «**χόμπυ**» εἶναι τό κύλισμα στό βοῦρκο καί τό κατρακύλισμά στό χάος. Εἶστε οἱ μόνοι, πού ὡς μοναδικό σας σκοπό ἔχετε τήν καταστροφή κάθε ἴχνους **ἀνθρωπισμοῦ** καί **τιμιότητας**.

• Ἐμεῖς δέν σᾶς στέλνουμε «**στό διάλογο**», γιατί μόνοι σας ἔχετε πάει. Ἄπαιτοῦμε ὁμως ἀπό τό Ἑλληνικό κράτος νά συμμαζέψη τούς **ἀχρείους ἀπάτριδες**. Καί παρακαλοῦμε τήν Ἐκκλησία νά ζητήση ἀπό τήν Ἑλληνική Πολιτεία στοιχειώδη προστασία τοῦ **ἀνθρώπινου προσώπου** καί **τῆ οἰκογενείας**.

Πρόληψις, ἀλλά καί σύλληψις

Πό δεῦτερο δεκαπενθήμερο τοῦ Ἰουλίου ζωστήκαμε ἀπό ἑκατοντάδες πυρκαγιές. Ἡ φωτιά, λές καί βγήκε ἀπό τά

Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας, 25 Μαρτίου 124, Περιστέρι

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: **δολ. 25.**

Καναδά καί Αὐστραλίας: **δολλάρια 30.**

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

βάθη τῆς κολάσεως, περικύκλωσε πολλά ἀπό τὰ ωραιότερα μέρη τῆς Πατρίδος μας.

- Μεγάλη φωτιά ἔκαιγε ἐπὶ πέντε μέρες τὰ **Δερβενοχώρια**, ὄροπέδιο μέ καταπληκτικό πράσινο καὶ πολλά χωριά. Ἡ φωτιά ἔφτασε μέχρι τῆ Μάνδρα Ἀττικῆς.

- Λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ Δερβενοχώρια πυρκαγιά κατέκαψε τὴν **Ἄν. Ἀττική**, τὴν περιοχὴ Κερατέας, Καλυβίων καὶ Λαγονησίου.

- Τὴν ἴδια μέρα μικρὴ φωτιά σέ συνοικισμούς ἔξω ἀπὸ τὸ **Λουτράκι** ἐξελίχθηκε σέ ἐφιάλη. Ἐπὶ ἡμέρες ἔκαιγε δάση καὶ κατοικίες. Ἀπειλήθηκαν τὰ διυλιστήρια καὶ ἡ ἐθνικὴ ὁδὸς Ἀθηνῶν-Κορίνθου.

- Στὶς 16 Ἰουλίου ξέσπασε ἡ μεγαλύτερη μέχρι σήμερα (30 Ἰουλίου) καὶ ἡ καταστρεπτικότερη πυρκαγιά στὴν ὁμορφὴ **Ρόδο**. Τόσο ὁ καύσωνας, ὅσο καὶ ὁ ἄνεμος, πού ὄλο καὶ ἄλλαζε κατεύθυνσι, ἔπαιρνε τὴ φωτιά καὶ τὴν «μοίραζε» σέ παρθένες βουνοκορφές. Ἐφτασε μέχρι τὴ Νότιο Ρόδο. Ἐκκενώθηκαν πολλά χωριά καὶ ξενοδοχεῖα, πλήρη τουριστῶν. Ὑπολογίζονται σέ 200.000 στρέμματα οἱ δασικὲς ἐκτάσεις, πού ἔγιναν παρανάλωμα τοῦ πυρός.

Οἱ πύρινες φλόγες τῶν ἀναριθμῶν φλεγόμενων ἐστιῶν κατέστρεψαν δάση καὶ γεωργικὲς καλλιέργειες. Χιλιάδες κάτοικοι καὶ ἔνοικοι ξενοδοχείων ἐγκατέλειψαν τὰ καταλύματά τους. Καὶ ἱερὲς Μονὲς βρέθηκαν κυκλωμένες ἀπὸ τίς φλόγες, ἐνῶ μοναχὲς καὶ μοναχοὶ ἀναγκάστηκαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν ἱερό χωρὸ τους.

- Τὴν ἴδια περίοδο φωτιὲς ἀναπτύχθησαν στὴν Κάρυστο, στὴν Αἰγιαλεῖα, στὴν Κέρκυρα καὶ ἄλλοι. Στὴν Κάρυστο μάλιστα στὶς 25 Ἰουλίου ἔπεσε τὸ natair, πού ἔρριχνε νερό καὶ σκοτώθηκεν οἱ **δύο πιλότοι**. **Ἡρώες** ἐθνικοῦ καθήκοντος ἀνακηρύχθηκαν ὁ σμηναγὸς **Χρῆστος Μουλᾶς** καὶ ὁ ἀνθυποσημναγὸς **Περικλῆς Στεφανίδης**.

- Συνολικὰ ὑπολογίζεται, ὅτι **342.000 στρέμματα** ἔγιναν στάχτη μέσα σέ 7 μέρες.

- Ποιὸς φταίει; Ἄλλοι λένε, ὅτι φταίει ἡ **κλιματικὴ ἀλλαγὴ**, ἄλλοι ὅτι φταίει ὁ **καύσωνας** τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, πού ἀνέβασε τὸ

θερμόμετρο μέχρι καὶ 46 βαθμούς. Ἄλλοι, ὅτι φταίει ἡ **ἔλλειψις συντονισμοῦ** τῶν διαφόρων ἀρμοδίων ὑπηρεσιῶν καὶ τῶν μέσων πυρόσβεσης. Ἄλλοι, ὅτι φταίει ἡ μὴ ἔγκαιρη ἀγορὰ τῶν εἰδικῶν **ἀεροσκαφῶν** καὶ ἐλικοπτέρων. Ἄλλοι, ὅτι φταίνε οἱ **δήμοι**, ἀλλὰ καὶ οἱ πολῖτες, πού δέν ἀπομακρύνουν **εὐφλεκτα** κλαριά καὶ σκουπίδια.

- Ἡ πιθανότερη αἰτία εἶναι ὁ **δόλιος ἐμπρησμός**. Ἦδη ἔχουν ἐντοπισθῆ ἐμπρηστές, ἀλλοδαποὶ καὶ ντόπιοι, πού ἀμείβονται ἀκριβὰ γιὰ νὰ τοποθετοῦν «γκαζάκια» καὶ ἄλλα μέσα γιὰ ἐστίες πυρκαγιῶν.

- Τὸ γεγονός εἶναι, ὅτι οἱ πυρκαγιὲς τοῦ καλοκαιριοῦ καταστρέφουν καὶ δημόσια δάση καὶ ἰδιωτικὲς περιουσίες καὶ προκαλοῦν ζημιές σέ οἰκισμούς, χωριά καὶ πόλεις. Καὶ ὁ λαὸς δύο πράγματα ζητάει. Τὴν **πρόληψι** καὶ τὴν **σύλληψι**. Τὸ πρῶτο ἀνήκει στὴν κυβέρνησι. Ἄν πάντοτε ἰσχυρὴ ἢ ρῆσις «*τό διοικεῖν ἐστι προνοεῖν*», ἡ λαίλαπα τῶν θερινῶν πυρκαγιῶν ἀπαιτοῦν συσκέψεις καὶ ὄλο καὶ ἰσχυρότερα μέτρα γιὰ τὴν πρόληψι ἑνὸς θηριώδους κακοῦ, πού ἡ διόρθωσις του μπορεῖ νὰ συντελεστῆ μετὰ ἀπὸ 50 χρόνια!

- Τὸ δεύτερο, ἡ σύλληψις ἐγκληματιῶν, πού εἶναι ἡ τρελλοὶ ἢ μισθοφόροι ἀφανισμοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἀπαιτεῖ ἀπόλυτη ἀμεσότητα. Ὅχι χρονοβόρες νομικὲς διαδικασίες. Ἐδῶ καὶ τώρα νὰ κινηθῆ ἡ δικαιοσύνη καὶ νὰ πληρώσῃ μέ τὴν αὐστηρότερη τιμωρία τοὺς κτηνώδεις ἐκείνους τύπους, πού καίνε τὴν Ἑλλάδα.

Υπάρχουν καὶ πιστοὶ ἠθοποιοὶ

Θῆθοποιὸς Ἄρης Σερβετάλης ἔγινε ἰδιαίτερα γνωστὸς ἀπὸ τὸ τηλεοπτικὸ ἔργο «*Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ*», ὅπου ὑποδύοταν τὸ πρόσωπο τοῦ ἁγίου Νεκταρίου. Ἀποδείχτηκε, ὅτι δέν ἔπαιζε **ὑποκριτικὰ** (καὶ ἄς ἦταν «ὑποκριτῆς», δηλαδὴ ἠθοποιός). Συγκλονιστικὴ ἦταν ἡ ὄλη του παρουσία. Καὶ αὐτό, διότι τόσο ὁ ἴδιος, ὅσο καὶ ἡ σύζυγός του, ἐπίσης ἠθοποιοὶ, Ἐφη Μπίρμπα, ζοῦν τὴν θαυ-

μαστή **έπιστροφή** τους στον Χριστό και αγωνίζονται ως συνειδητοί χριστιανοί. Μερικές από τις όμοιότητες του:

- «*Ζώ στον ένεστώτα χρόνο. Τό μέλλον τό αφήνω στή θεία Πρόνοια*».

- «*Απορώ γιατί τούς κάνει έντύπωση ή σχέση μου μέ τήν Έκκλησία*».

- «*Ήμουν σέ τέλμα λόγω καταστάσεων και ή Όρθοδοξία μου έδωσε άπαντήσεις*».

- Όμολογία τής συζύγου του: «*Ό Άρης κι έγώ συναντηθήκαμε σέ κάτι μεγαλύτερο από μάς. Μπήκαμε σέ μιά ένθεη διαδικασία και μετατοπιστήκαμε συθέμελα*».

Ήμερολόγιο έτους 2024

Άφιερωμένο στον ευαγγελιστή Λουκά, τον ιατρό, τον συνέκδημο του Παύλου, τον συγγραφέα του τρίτου Ευαγγελίου και των Πράξεων των Αποστόλων.

Τιμάται 1 ευρώ. Για περισσότερα (πάνω από 30) γίνεται έκπτωσης 30%.

Τηλ.: 2103212713-2109765440.

- Η σύζυγός του Έφη Μπίρμπα στό ένθετο τής «Καθημερινής» «Τέχνες και γράμματα» (23 Ιουλίου 2023) γράφει σχετικά μέ τήν χριστιανική τους πίστι. Τό σχετικό δημοσίευμα έχει τίτλο «*Η πίστη είναι δώρο και άγώνας*». Σημειώνει μεταξύ των άλλων ή πιστή ήθοποιός:

«*Έπειδή τή στιγμή τής έξομολόγησης έπιτελείται μυστήριο, όπου μαζί μέ τον έξομολόγο και τον έξομολογούμενο παρρυσκείται και ό Θεός, ή διαδικασία αυτή καθαγιάζεται. Στην ψυχανάλυση δέν έχω αισθανθεί ποτέ αυτή τή λύτρωση και τήν ψυχική κάθαρση*».

«*Η Έκκλησία είναι μέρος τής ζωής μου, δέν μπορώ νά υπάρξω χωρίς τήν Έκκλησία. Η κυριακάτικη λειτουργία είναι αυτή πού άνοίγει τον όρίζοντα. Χωρίς αυτήν δέν ζούμε. Η πίστη είναι δώρο, δέν είναι συνηθισμένη πράξη, είναι καθημερινός άγώνας. Είναι ένα δώρο πού διεκδικείς καθημερινά και παλεύεις μέ τή φιλεπίστροφη στά πάθη, τάση σου*».

«*Ό Άρης (σύζυγός μου) είχε όλα τά δεδομένα νά πιστέψει στον Θεό. Οι ιστορίες πού άκουγε από τή γαγιά του και τή νονά του ήταν όλες μέσα από τους βίους των άγιων*».

«*Δέν εισπράττω κάτι στην καθημερινότητά μου, αλλά σίγουρα αισθάνομαι κάποια βλέμματα κάπως διαφορετικά*».

Όσοι μπορούν, ως στείλουν τά 10 ευρώ και για τό 2023

Οί φίλοι αναγνώστες ως στείλουν τή συνδρομή (10 ευρώ) και για τό έτος 2023.

- Στο λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

- Στο λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

- Ταχυδρομικά στη διεύθυνση: «**Βαπτιστής**», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Αθήνα.

- Του έξωτερικού τό έμβασμα στό όνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξη Περιοδικό).

Τηλ.: 2103212713 - 2103212107.